

председател на върховното цариградско сдилище, предъ първото турско Народно събрание, и то при закриването му следъ доказанъ неуспѣхъ. И той съставя на 6 мартъ 1846 г. единъ дълъгъ коментаръ къмъ тази речъ, въ формата на писмо до нѣкои видни българи, за да порицае недостойнитѣ народни избраници (сжщото вършатъ по-рано и Априловъ и Неофитъ Бозвели) и да препоръча начинъ за облекчаване положението въ България.

Народнитѣ избраници, мисли Селимински, не сж оправдали избора си — тѣ не сж изнесли желанието и нуждитѣ на народа „било отъ неопитность, отъ стѣснение, било отъ интересъ“. И ако сега правителството изпраща свои комисари, които на самото мѣсто трѣбва да проучатъ работитѣ и прилагането на реформитѣ, това едва ли ще помогне много, щомъ тѣзи комисари ще разпитватъ главно чорбаджиитѣ, мюдюритѣ и другитѣ чиновници, които обиратъ по общо споразумение занаятчиитѣ и селянитѣ. За да се помогне що-годе на простия и беззащитенъ народъ, би трѣбвало да се предложи на правителството да тури въ действие следнитѣ главни мѣроприятия: 1. гаранции за живота, честъта и имота на всѣки поданикъ; 2. безопасность и свобода за търговията изъ цѣлата страна; 3. турскитѣ поданици да се ползватъ съ сжщитѣ права, каквито иматъ и чужденцитѣ въ Турция, за да не мине търговията у последнитѣ; 4. пропорционално данъчно облагане; 5. да се налага харачътъ най-хуманно, откакъ достигне младежътъ 20 години; 6. равенство на мусюлмани и християни предъ сдилищата, безъ привилегии за първитѣ; 7. прекратяване на злоупотрѣбитѣ отъ страна на черковнитѣ власти; 8. свобода на вѣроизповѣдането; 9. разкриване отъ представители на българския народъ на грѣцкитѣ владишки насилия. „Владицитѣ, като чужденци, обиратъ народа и после разпиляватъ плячката си . . . Архиереитѣ, вмѣсто да учатъ народа . . ., отнасятъ се като вълци . . . По-голѣмата частъ отъ тѣхъ сж невежи, живѣятъ позоренъ животъ и не знаятъ мѣстния езикъ. Ако архиереитѣ бждатъ наши сънародници и тѣхниятъ изборъ бжде осигуренъ, тогава тѣ ще се грижатъ за нравственото подобрене на народа и ще основатъ училища и други човѣколюбиви учреждения“.

И Селимински излага въ посланието си незаконнитѣ и насилнишки дѣла на фенерскитѣ пратеници. „Особено се от-